

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Arbeidshof te Brussel — Wykładnia art. 39 WE oraz art. 42 WE dyrektywy Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczaających się we Wspólnocie (Dz.U. L 209, s. 46) — Brak działania ze strony Rady — Pracownik zatrudniony kolejno (nie w ramach delegacji) w zakładach tego samego pracodawcy znajdujących się w różnych państwach członkowskich i każdorazowo obejmowany dodatkowym ubezpieczeniem emerytalnym mającym lokalny zakres stosowania

Sentencja

- 1) Artykuł 48 TFUE nie jest bezpośrednio skuteczny, na co osoba prywatna mogłaby powołać się względem jej pracodawcy należącego do sektora prywatnego w ramach sporu zawisłego przed sądami krajowymi.
- 2) Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby w ramach obowiązkowego stosowania układu zbiorowego pracy:
 - dla celów ustalenia okresu prowadzącego do nabycia ostatecznych uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych w danym państwie członkowskim nie uwzględniano się okresów zatrudnienia ukończonych u tego samego pracodawcy w zakładach położonych w innych państwach członkowskich, i to na podstawie tej samej ogólnej umowy o pracę; oraz
 - pracownika przeniesionego za jego zgodą z zakładu jego pracodawcy położonego w jednym państwie członkowskim do innego zakładu tego samego pracodawcy, położonego w innym państwie członkowskim, należało uznać za opuszczającego tego pracodawcę z własnej woli.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Charles Defossez przeciwko Christianowi Wiartowi działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

(Sprawa C-477/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 80/987/EWG i 2002/74/WE — Niewypłacalność pracodawcy — Ochrona pracowników najemnych — Wypłata należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Ustalenie właściwej instytucji gwarancyjnej — Korzystniejsza gwarancja na podstawie prawa krajowego — Możliwość skorzystania z takiej gwarancji)

(2011/C 139/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Charles Defossez

Strona pozwana: Christian Wiart, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej Sotimon SARL, Office national de l'emploi — fonds de fermeture d'entreprises, Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (CGEA)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 8a dyrektywy Rady nr 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy zmienionej dyrektywą nr 2002/74/WE (Dz.U. L 270, s. 10) w związku z art. 9 tej dyrektywy — Określenie instytucji odpowiedzialnej za wypłatę należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowników — Instytucja gwarancyjna w państwie członkowskim, na terytorium którego pracownicy stale pracują — Prawo pracownika do skorzystania z korzystniejszej gwarancji instytucji, w której pracodawca jest ubezpieczony i na rzecz której płaci składki zgodnie z prawem krajowym

Sentencja

- 1) Artykuł 3 dyrektywy Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. dotyczącej ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu obowiązującym przed wprowadzeniem do niej zmian przez dyrektywę 2002/74/WE należy interpretować w ten sposób, że w zakresie wypłaty należności z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracownika, który stale wykonywał pracę w innym państwie członkowskim niż państwo, w którym znajduje się siedziba jego pracodawcy, uznanego za niewypłacalnego przed dniem 8 października 2005 r., w sytuacji gdy pracodawca ten nie ma siedziby w tym innym państwie członkowskim i wypełnia obowiązek udziału w finansowaniu instytucji gwarancyjnej w państwie członkowskim, w którym znajduje się jego siedziba, to na tej instytucji spoczywają obowiązki określone w tym artykule.
- 2) Dyrektywa 80/987 nie stoi na przeszkodzie temu, aby ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidywało możliwość skorzystania przez pracownika najemnego z gwarancji należności pracowniczych instytucji krajowej, zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego uzupełniającej lub zastępującej gwarancję udzieloną przez instytucję, która jest właściwa na podstawie dyrektywy, pod warunkiem że gwarancja ta wiąże się z wyższym poziomem ochrony pracownika.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.